

2.

Yn 'e maitiid

Yn 'e maitiid is de no noch jonge boer efter de ploech.

De hynders geane stadich oan. De boer lit rjochte farren meitsje. Syn hân hâldt de hynders. De iene, 'n Frysk, docht wol ris aardich. Hy draait him om nei de baas. En as sjocht dat de baas gjin nocht oan gekheid hat, rint er wer.

't Giet Hoppe fjirst te langsum. Hy is folle leaver de dy dyk út, mei 't molkweintsje efter him oan. Soe er dat ek misse, tinkt de boer? Hja rûn wol ris nei de hynders ta as hja yn it lân rûnen. En no wie hja nei hûs. Hy gunde it har wol, mar hy miste har ek. En de Fryske minsken ek wol!

Hûndert kear hâldt er himsels foar:

“Dit is no foarby.”

En hy, dy't noait rekken skip jout fan syn dieden, wit er alles fan; mar de wûne skrint...

Oant syn dea.

Lokkich hie er de bern. Fan har en him.

Koe hy it riede dat de dokter letter, nei jierren, wol 80 jier letter (as hy al lang thús wêze soe), tsjin syn lytsbern (dy fan Kimme) sizze soe:

“Jo moatte oan de medisinen oant jo dea ta...”

De triennen sitte him tsjin 'e kiel. It skimert him...

It wurk giet troch. Itenstiid.

De hynders krije te drinken yn 't skaad.

't Iten is klear. De famkes dogge dat.

De stoel is net mear leech. Dy stoel, dêr sit Oeke no op. Neist heit en tsjin oer him, as soe er noait fuortgean.

Doede, mei de bern dy't nei skoalle geane.

De beide lytsten mei Tille elts op in lyts stoaltsje, by it lytse rûne tafeltsje, ûnder de tafel wei...

Hja bidde, lêze en tankje.

De lytsen om bar.

De oaren stil, krekt lykas heit.

Uitleg:

Dit fragment beskrijft het leven van een jonge boer in het voorjaar: ploegen met de paarden, het gezinsleven en de dagelijkse arbeid op de boerderij. Tegelijk zit er een melancholische laag onder: herinneringen, gemis en de gedachte aan sterfelijkheid. Ondanks het harde bestaan overheerst uiteindelijk een gevoel van berusting en vrede met het leven.

Nei folle, folle jierren soe syn oantroud lytsbern hurdop bidde en tankje.
De tiden feroarje, de minsken ek.

Nei iten gie it fierder, oant molkestiid ta.
En dan nei melken en fuorjen stadichoan wer brea ite en nochris nei bêd.

Wrotte, ite, sliepe.

En dochs siet der eat yn fan frede hawwe mei it libben.
Mei de dea.

Sijn e. baatuid, is de no. nog jonge boer efter e sloeg
De hynders gene. Stadien van! De boer liet richte farun
mesteje. Sijn hân hald de hynders. De sene, in Fryske,
docht wol r. es, seerdich. Hy draait in om nei de bees!
En as sjecht er, det de baas sijn nocht van gekhyt hat, wat er
wer. t Giet hoppe sijnst. Ho langsum. Hy is felle leaver
de dyk ut! Mei t molhuenteje efter in van. Seve r. bay ek
misse, link de boer! Hoja, rouw wol r. es, nei de hynders ta, las hja
yn t lan rouwen. En no wie hja nei Hois. Hy gunde t has wol,
mar hy miste has se. En de Fryske mistien ek wol!
Vindert kear hald r, in sels foer i, dut is no farber en Hy die t
noit rekenship jout fa sijn vaden, wit er alles fer: mar, de woune
skrende... Dant, sijn Dea. Lokkiet hie r de bern. Ten har en him.
Koe hy t ruede det de dokter letter nei jirren, wol Dojier letter,
(as hy, allang Thus wie) tejin sijn lytsbern, (die fa Kemme) sere sece:
je moet van de medicyner oacht jow dea ta...
De brannen sille in stagen de hiel. Het skumert him... Het wark
giet troch. Hens tiid. De hynders krije to drinken, yn t schaed.
t Sten is klear. De famkes doche dit. De stoel is net mear lag. Die stoel
dei sit leke no op. Keist heit en tejin oer him, as sece r. noit found gean.
Doede, mei de bern dy t nei stogalle gene. De beide lytsa mei felle
elk, op in lyts stogalle, om het Lytsse rouwe taffelsje, under e
tafel weed... Hoja beide lere en Tankje. De lytsen om e bar.
De oaren stil, brocht lyt as heit..... Nei felle felle jirren sece
sijn vandrond lytsbern hard op bidde en tankje. De tyden foowaren
de minsker ek. Nei ilen gie t fjorder oan t melkes tiid ta.
En den nei melken en fowaren, stadien oan wer besite en es wer
nei bed. Wrotte, ite, slupe. En docht siel er eat yn fen frede
hawwe mei, t libben! Mei, de dea.